

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/430/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6316206786
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6316206786.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Martina Štubniaka a Mgr. Janky Benkovičovej, v spore žalobcu Z. Y., narodeného XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom Y. 5, XXX XX Y., právne zastúpeného JUDr. Marianom Holým, advokátom, so sídlom B. Němcovej 1/A, 977 01 Brezno, proti žalovanému Din - Stav SK, s.r.o., so sídlom Hlavná 133/150, 065 41 Ľubotín, IČO: 45 573 409, právne zastúpenému JUDr. Patrikom Kovalčíkom, so sídlom Námestie sv. Mikuláša 20, 064 01 Stará Ľubovňa, o ochranu osobnosti, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Brezno č. k. 2C/187/2016-156 zo 4. októbra 2017, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu v I. a III. výroku **p o t v r d z u j e**.
- II. Rozsudok okresného súdu v II. výroku **m e n í** tak, že aj v časti zaplataenia nemajetkovej ujmy v sume 1.000,- Eur žalobu **z a m i e t a**.
- III. Žiadna zo strán **n e m á** právo na náhradu trov prvoinštančného ani odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Brezno (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaslať žalobcovi do troch dní od právoplatnosti rozsudku list s týmto obsahom: „Ospravedľujeme sa Vám za to, že dňa 07. 10. 2013 došlo konaním nášho zamestnanca pri plnení jeho pracovných úloh k vážnemu poškodeniu Vášho zdravia, čím došlo k zásahu do Vašich osobnostných práv.“ (I. výrok). Ďalej uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v sume 1.000,- Eur do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia (II. výrok). Vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol (III. výrok). O náhrade trov konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (IV. výrok).

2. Prvoinštančný súd takto rozhodol o žalobe žalobcu, ktorou sa titulom ochrany osobnosti domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaslať mu ospravedľujúci list s uvedeným obsahom a uloženia povinnosti zaplatiť nemajetkovú ujmu v sume 20.000,- Eur.

3. Pri právnom posúdení veci aplikoval ust. § 11, § 13 ods. 1, 2 a 3, § 853 ods. 1 a § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a v podstatnom uviedol nasledovné:

„29. Súd mal vo veci preukázané a medzi stranami sporu ani nebolo sporné, že žalobca utrpel dňa 7. 10. 2013 úraz, keď zamestnanec žalovaného pán D. C. z dôvodu nedostatočného rozhľadu pri manipulácii s čelným nakladačom MANITOU narazil do žalobcu zadným pravým kolesom, pričom žalobcovi spôsobil závažné zranenia panvy a chrbtice (zlomeniny). Uvedená skutočnosť bola preukázaná uznesením Okresného súdu Brezno č.k. 4T 73/2014-132 zo dňa 30. 7. 2014, ktorým bolo trestné stíhanie voči D.

C. podmienične zastavené. Zranenia žalobcu si vyžiadali okamžitú hospitalizáciu, nejuden operačný zákrok a niekoľko rehabilitačných resp. kúpeľných liečení, čím sa podstatným spôsobom zmenil život žalobcu. Od vzniku úrazu do ukončenia liečenia poslednou rehabilitačnou resp. kúpeľnou liečbou uplynulo takmer 1 a pol roka, čo bolo v konaní preukázané predloženými lekáorskými správami o zdravotnom stave žalobcu. V dôsledku poškodenia zdravia bol žalobca rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 17. 6. 2015 bol uznaný za invalidného z dôvodu poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 45 % a bol mu priznaný invalidný dôchodok. Na základe uvedeného tak súd dospel k záveru, že konaním zamestnanca žalovaného došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu, za čo zodpovedá žalovaný ako zamestnávateľ. Súd nepovažoval za dôvodnú námietku žalovaného, pokiaľ tvrdil, že nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom, pričom argumentoval tým, že k poškodeniu zdravia žalobcu došlo konaním D. Grinča, ktorého konanie nemožno považovať za činnosť právnickej osoby, nakoľko vybočil z medzí činností právnickej osoby a zároveň konal v rozpore s § 178 ods. 1 Zákonníka práce. V tejto súvislosti považuje súd za potrebné uviesť, že pre právnické osoby je charakteristické to, že svoju vôľu nevytvárajú samostatne, ale prostredníctvom tých fyzických osôb, ktoré sú na to určené. Len prostredníctvom fyzických osôb právnická osoba tiež prejavuje svoju vôľu navonok, koná, robí právne úkony, zakladá právne vzťahy a vstupuje do nich, uplatňuje práva a plní povinnosti z týchto vzťahov. Ak bezprostredným pôvodcom zásahu do osobnosti bola fyzická osoba, ktorá bola právnickou osobou použitá na výkon jej činnosti, treba vyriešiť otázku, či konanie tejto fyzickej osoby je zásahom, za ktorý nesie zodpovednosť ona sama (bezprostredne konajúca fyzická osoba) alebo táto právnická osoba. Ust. § 11 a nasledujúce Občianskeho zákonníka neobsahujú úpravu, ktorá by túto otázku osobitne riešila. Použitím analógie zákona v zmysle § 853 Občianskeho zákonníka v spojení s § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka (keďže právnym vzťahom zodpovednosti za nemajetkovú ujmu spôsobenú na osobnostných právach fyzickej osoby sú obsahom a účelom najbližšie právne vzťahy zodpovednosti za majetkovú ujmu - škodu, spôsobenú v majetkovej sfére poškodeného) treba dôjsť k záveru, že pokiaľ bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou na realizáciu jej činnosti, považuje sa takýto zásah za zásah spôsobený priamo právnickou osobou. Aj podľa záveru vysloveného v rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 1509/2011 zo dňa 3. 10. 2011, „pokiaľ bol neoprávnený zásah do osobnosti spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou či inou fyzickou osobou k realizácii jej činnosti, postihujú v rámci analógie § 420 ods. 2 v spojení s § 853 Občianskeho zákonníka občianskoprávne sankcie podľa § 13 Občianskeho zákonníka samotnú právnickú či fyzickú osobu, lebo neoprávnený zásah sa pričíta (výlučne) tejto samotnej právnickej či fyzickej osobe. Zamestnanec prípadne iná použitá osoba nezodpovedajú osobne priamo postihnutej fyzickej osobe, ale len tej právnickej či fyzickej osobe, ktorá ich pri svojej činnosti použila.“ V tomto rozhodnutí sa Najvyšší súd Českej republiky zaoberal aj otázkou priamej zodpovednosti zamestnanca, pričom v tejto súvislosti uviedol: „Len vo výnimočnom prípade, t.j. keby správanie zamestnanca právnickej prípadne fyzickej osoby bolo nutné vzhľadom k okolnostiam prípadu kvalifikovať ako vybočenie (exces) z realizácie činnosti právnickej či fyzickej osoby, ktorá bola touto právnickou či fyzickou osobou pri ich činnosti použitá, bola by postihnutá občianskoprávnymi sankciami podľa § 13 Občianskeho zákonníka voči postihnutej fyzickej osobe priamo táto použitá osoba, spravidla zamestnanec. Z činnosti právnickej či fyzickej osoby nevybočuje každé správanie zamestnanca, ktorým spôsobil nemajetkovú ujmu na osobnosti dotknutej fyzickej osoby, a to ani také, ktoré by sa stalo v stave opitosti alebo malo dokonca povahu trestného činu. Inak povedané, z medzí plnenia úloh organizácie (z medzí plnenia pracovných úloh a priamej súvislosti s ním) nevybočuje taká činnosť zamestnanca, ktorá nepostráda miestny, časový a vecný (vnútorný) vzťah k plneniu úloh organizácie (k plneniu pracovných úloh). Priama zodpovednosť tzv. použitej osoby nastupuje v prípade, keby spôsobila inému ujmu síce v rámci dohodnutej či stanovenej činnosti, ale svojím konaním výlučne sledovala záujmy či potreby vlastné alebo tretích osôb.“ Vzhľadom na uvedené, keďže konaním zamestnanca žalovaného pri výkone pracovnej činnosti, ktoré konanie nemožno kvalifikovať ako exces (opak preukázaný nebol) v zmysle prv vyložených zásad, bol spôsobený neoprávnený zásah do práv žalobcu, je subjektom zodpovedným za neoprávnený zásah objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu na strane žalobcu, žalovaný.

30. Za nedôvodnú považoval súd žalovaným vznesenú námietku premlčania. Judikatúra súdov je konštantná v tom smere, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ako jeden z relatívne samostatných prostriedkov ochrany osobnosti fyzickej osoby, je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje, a to v trojročnej premlčacej dobe. Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemajetkovú ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej

osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 265/2009 zo dňa 17. februára 2011). V danom prípade k zásahu do práva žalobcu na ochranu osobnosti došlo konaním zamestnanca žalovaného dňa 7. 10. 2013. Žalobca preto mohol svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, vykonať prvýkrát dňom 8. 10. 2013. Od tohto dňa začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba, ktorá mala skončiť 8. 10. 2016. Žaloba bola na súd doručená dňa 7. 10. 2016, teda včas.

31. Žalobca sa voči žalovanému domáha z titulu ochrany osobnosti jednak morálnej satisfakcie (ospravedlnenia) a tiež satisfakcie finančnej. Pokiaľ ide o požadované morálne zadosťučinenie, súd mal za to, že v tejto časti je namieste podanej žalobe vyhovieť. Je nesporné, že žalovaný sa napriek tomu, že konaním jeho zamestnanca došlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu, nikdy žalobcovi za takéto konanie neospravedlnil, neprejavil ľútosť nad tým čo sa stalo a ani sa nezaujímal o zdravotný stav žalobcu. To nakoniec žalovaný ani nepoprel. Minimálne ako gesto slušnosti tak mohol žalovaný urobiť aspoň v predmetnom konaní. Ani jedného pojednávania sa však nezúčastnil, teda ani s odstupom času nejavil skutočný záujem o žalobcu. Súd preto v tejto časti žalobe vyhovel a žalovanému uložil povinnosť zaslať žalobcovi ospravedlňujúci list s obsahom uvedeným vo výrokovkej časti tohto rozhodnutia.

32. Podľa skutkových tvrdení v žalobe malo dôjsť neoprávneným zásahom zamestnanca žalovaného k hrubému porušeniu osobnostného práva žalobcu na zdravie. Žalobcovi bola spôsobená ťažká ujma na zdraví, keď zranenia si vyžiadali okamžitú hospitalizáciu, opakované operácie v dôsledku pooperačných komplikácií, následnú dlhodobú rehabilitačnú liečbu. Žalobcovi zostali trvalé následky poškodenia zdravia (skrátene dolnej končatiny, pretrvávajúce bolesti chrbtice, vyšíkmenie panvy, obmedzenie dynamiky všetkými smermi). Bola mu tiež spôsobená tiež psychická trauma a súčasne došlo aj k zásahu do osobnostného práva žalobcu na súkromný a rodinný život.

33. Z prv uvedeného vyplýva, že žalobca si uplatňuje nárok na nemajetkovú ujmu podľa ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka z dôvodu neoprávneného zásahu do práva na zdravie (fyzické aj psychické), a ďalej z dôvodu zásahu do práva na súkromný a rodinný život. Súd má však za to, že žalobcovi nemožno priznať cez ustanovenia o ochrane osobnosti ujmu spôsobenú na jeho fyzickom zdraví. Ujma na fyzickom zdraví je krytá zákonom č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov. Úrazom spôsobené poškodenie fyzického zdravia žalobcu, prežitie a pretrvávajúce bolesti a napokon i trvalé následky poškodenia zdravia tak súd pri svojom rozhodovaní o uplatnenom nároku na nemajetkovú ujmu zohľadniť nemohol, keď za túto ujmu na zdraví žalobcovi prislúcha nárok na bolestné (zlomeniny...) a na sťaženie spoločenského uplatnenia (poúrazové obmedzenie hybnosti, skrátene dolnej končatiny...), ktorý nárok si navyše žalobca podľa tvrdenia jeho právneho zástupcu už aj uplatnil. Doposiaľ však o ňom nebolo rozhodnuté.

34. Zákon č. 437/2004 Z.z. však podľa názoru súdu už nepokrýva ujmu, ktorá sa premieta do psychickej sféry fyzickej osoby a do jej postavenia v spoločnosti. Súd v tomto smere poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2014 sp. zn. 7 Cdo 65/2013, v ktorom Najvyšší súd SR konštatoval, že „Názor, podľa ktorého rámec špeciálnej úpravy odškodnenia ujmy na zdraví fyzickej osoby zahŕňa v sebe aj ochranu dôstojnosti osoby dotknutej neoprávneným zásahom i práva na súkromný a rodinný život, nemá oporu v platnej právnej úprave odškodnenia ujmy na zdraví. Z ustanovení zákona č. 437/2004 Z.z. vyplýva, že zmyslom náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia je poskytnúť peňažnú náhradu za ujmu spôsobenú zásahom do telesnej integrity fyzickej osoby. Z nich, ani zo zásad na hodnotenie bolesti, zásad na hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia, ale ani zo sadzieb bodového ohodnotenia nie je možné vyvodiť, že by sa náhrada za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia poskytovali za ujmu, ktorá sa premieta do psychickej sféry fyzickej osoby a do jej postavenia v spoločnosti (podľa odvolacieho súdu „i ochranu dôstojnosti osoby dotknutej neoprávneným zásahom i práva na súkromný a rodinný život“).“

35. Na základe vykonaného dokazovania považoval súd za preukázané, že neoprávneným zásahom zamestnanca žalovaného, za ktorý zodpovedá žalovaný, došlo k porušeniu práva žalobcu na psychické zdravie ako aj k porušeniu práva na jeho súkromný a rodinný život. Žalobca následkom úrazu utrpel ťažké

poškodenie zdravia. Na základe predložených lekárskejších správ mal súd preukázané, že sa jednalo o komplikované zranenie, ktoré bolo nutné riešiť operačne. Trpel veľkými bolesťami. Uvedené mal súd preukázané ako výsluchom samotného žalobcu, tak aj výsluchom svedkyne Y., ktorá uviedla, že hneď po úraze išla za žalobcom do nemocnice, pričom žalobca kričal od bolesti, bolo strašné sa na neho pozeráť. Svedkyňa tiež uviedla, že dva dni po úraze jej žalobca volal s tým, že ide zomrieť. Potvrdila tiež, že sa o žalobcu starala už v nemocnici, kedy bola tiež nútená nakoľko žalobca nemal dva týždne stolicu, nasadiť si rukavicu a zo žalobcu stolicu vybrať, o žalobcu sa starala aj po prepustení z nemocnice, žalobca bol ako dieťa, ťažko znášal následky úrazu, ťažko sa zmieroval s paličkou, nakoľko predtým stále behal, dokonca jej povedal, že ak by nechodil, má ho vyviezť na Baldovský most a spustiť ho. Vzhľadom na uvedené súd nemal dôvod pochybovať a neveriť žalobcovi, že ťažko psychicky znášal následky vážneho až život ohrozujúceho úrazu, keď bol odkázaný na pomoc iných, nemohol sa sám o seba starať, v dôsledku čoho sa cítil menejcenne, necítil sa ako plnohodnotná ľudská bytosť. Že sa žalobca v porovnaní so stavom pred úrazom zmenil uviedli aj ďalší svedkovia. Svedok B. uviedol, že žalobca po nehode stratil radosť zo života a nadšenie, je mrzutejší, tichý. Aj svedok D. potvrdil, že žalobca sa do seba uzatvára, len občas niečo povie, do ničoho sa nezapája, nikam nechce ísť. Na základe uvedeného mal súd preukázané, že bolo porušené právo žalobcu na duševné, psychické zdravie a pohodu. Súd mal preukázané aj porušenie práva žalobcu na jeho súkromný a rodinný život. Lekárskymi správami bolo podložené, že od úrazu do ukončenia liečby uplynulo jeden a pol roka, žalobca bol opakovane hospitalizovaný, musel absolvovať viac krát rehabilitačnú liečbu, a to aj pobytovou formou. Z uvedeného dôvodu tak jednoznačne možno konštatovať, že život žalobcu sa po úraze zmenil, keď niekoľko krát bol odlúčený od svojej rodiny a priateľky, nemohol s nimi zdieľať spoločné chvíle, spoločne s nimi tráviť čas, tak ako bol zvyknutý pred úrazom. Súkromie žalobcu bolo zasiahnuté nielen odlúčením žalobcu od rodiny a priateľov v čase, keď bol hospitalizovaný resp. absolvoval kúpeľnú či rehabilitačnú liečbu, ale tiež tým, že žalobca stratil radosť zo života a po úraze už nedokázal viesť taký spoločenský život než pred úrazom či nadväzovať a rozvíjať priateľské vzťahy. To potvrdili aj svedkovia B. a D., ktorí uviedli, že so žalobcom sa chodili zabávať, spoločne športovali, že žalobca bol pred úrazom aktívny. Po úraze už žalobca o takéto aktivity nestojí. H. E. zas potvrdila, že sa zmenil aj ich intímny život, a to z dôvodu, že žalobca trpí bolesťami chrbtice (čo vzhľadom na závažnosť poranení súd ani v najmenšom nepovažoval za nevierohodné, keď napr. už obyčajné poškodenie platničky vyvoláva veľké bolesti). Preto im to už nefunguje tak ako predtým. Teda aj túto skutočnosť treba vyhodnotiť ako porušenie práva žalobcu na súkromie. Keďže neoprávneným zásahom objektívne spôsobilým privodiť ujmu, došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu, následky tohto zásahu sa negatívne prejavili na osobnosti žalobcu, na jeho psychickom rozpoložení ako aj na jeho súkromnom a rodinnom živote, súd dospel k záveru, že žalobcovi v danom prípade patrí peňažná satisfakcia, keďže nemateriálne zadosťučinenie je nepostačujúce.

36. Podľa názoru žalovaného si žalobca nesprávne uplatňuje nemajetkovú ujmu podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže v jeho prípade prichádza do úvahy len inštitút sťaženia spoločenského uplatnenia. V súvislosti s týmto svojim tvrdením poukazuje uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 13. augusta 2014, sp. zn. I. ÚS 426/2014, v ktorom Ústavný súd SR vyslovil: „Ústavný súd nerozporuje názor sťažovateľky, že dôsledky poškodenia zdravia (pozn. súdu - pri dopravnej nehode) sa prejavili aj vo viacerých sférach jej súkromného a rodinného života. Z pohľadu citovanej platnej právnej úpravy je však zrejmé, že tieto ujmy sú kryté inštitútom sťaženia spoločenského uplatnenia a odškodňované jednorazovo na základe bodového ohodnotenia v závislosti od rozsahu obmedzení pri uplatnení v živote a spoločnosti. Citované ustanovenia zákona č. 437/2004 Z.z. upravujú náhradu za dôsledky poškodenia zdravia v pracovnom, kultúrnom, súkromnom, manželskom, ale napríklad aj v politickom či športovom živote. Pokrývajú teda náhradu všestranných obmedzení poškodeného bol v rôznych sférach jeho života, pri plnení jeho rôznych spoločenských úloh, ktoré sa prejavili ako dôsledok poškodenia zdravia.“ Súd v tejto súvislosti opätovne poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2014 sp. zn. 7 Cdo 65/2013 (viď bod 34. odôvodnenia), kde bol vyslovený opačný právny názor než v rozhodnutí Ústavného súdu. Súd sa s týmto právnym záverom vysloveným v rozsudku Najvyššieho súdu SR, ktoré bolo zverejnené aj v Zbierke stanovísk NS a súdov SR pod č. R 1/2015, plne stotožňuje. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z.z. náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia sa poskytuje na základe lekárskeho posudku (§ 7 a 8). Sadzby bodového hodnotenia za sťaženie spoločenského uplatnenia sú ustanovené v prílohe č. 1 v II. a IV. časti. Pod akú položku sadzby bodového hodnotenia by bolo možné podriaďiť konštatované porušenie práva na súkromie či práva na súkromný a rodinný život žalobcu súdu známe nie je. Navyiac Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí sa ani nezaoberal a nevysvetlil, prečo sa odchyľil od prv vysloveného záveru Najvyššieho súdu.

37. Pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal súd zo závažnosti spôsobenej ujmy, ako aj z okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo. Súd zohľadnil skutočnosť, že žalobca bol obmedzený v spoločenskom a rodinnom živote, bol v psychickej nepohode, a to podľa názoru súdu najmä v období po úraze do ukončenia liečenia. Následne však podľa názoru súdu uvedené obmedzenia museli stratiť na intenzite, žalobca sa postupom času mohol s následkami zásahu vyrovnáť. Ničím nepreukázal, že by tieto mali pretrvávajúť doposiaľ (napr. že navštevuje psychológa, alebo musel vyhľadať inú odbornú pomoc). Aj z predloženej fotografie, na ktorej je žalobca spolu so svojou partnerkou zachytený pri rodinnej oslave, má súd za to, že postupom času sa žalobca z následkov úrazu spamätáva. Súd tiež zohľadnil, že k zásahu do osobnosti žalobcu došlo neúmyselne. Zamestnanec žalovaného spôsobil nehodu v dôsledku nedostatočného rozhľadu, keď mu vo výhlade bránilo rameno nakladača. Ohľadom okamihu, kedy sa žalobca dostal na miesto, kde bol zachytený kolesom nakladača, sa rôznia výpovede, ku ktorým došlo v rámci trestného konania. D. C., D. D. a D. D. uviedli, že žalobca pri betónovej stene, ku ktorej bol potom pritisnutý nebol v čase, keď tam vchádzal nakladač. Žalobca tvrdil opak. Podľa znalca M. X. V. bol však najpravdepodobnejší dej pred nehodou taký, že žalobca pracoval pri múre niekoľko minút pred nehodou a potom sa k nemu priblížil bočnopredným pohybom vozík, ktorý ho zachytil vytočeným kolesom, teda považoval za pravdepodobnejšiu verziu vzniku nehody verziu žalobcu. Žalobca v trestnom konaní uviedol, že mu bolo oznámené tesne predtým ako do zúženého priestoru vošiel nakladač, „že tam idú niečo robiť“. Žalobca tiež zaregistroval, že popri ňom ide nakladač, vzdialenosť nakladača od neho odhladol na 3-4 metre, pričom v takejto vzdialenosti od neho nakladač aj zastal. Ďalej si robil svoju robotu, nakladač bol po celý čas naštartovaný. V tejto súvislosti je namieste poukázať na konštatáciu znalca, ktorý uviedol, že „nepokladá za pravdepodobné, aby sa niekto natlačil do zúženého priestoru medzi vozík a stenu a začal tam pracovať. V takom úzkom priestore by sa musel pracovník opierať o vozík a musel by zacítiť každý pohyb vozíka.“ Za týchto okolností, pokiaľ súd zohľadnil, že žalobca zaregistroval vstup vozíka do zúženého priestoru, počul, že nakladač je stále naštartovaný, predtým bol upozornený na to, že sa v tomto priestore ide pracovať a že vzdialenosť medzi ním a vozíkom bola len minimálna, tak ako to uviedol znalec a ako tiež vyplýva z fotodokumentácie v znaleckom posudku, je na mieste konštatovať, že žalobca bol málo obozretný, mal vedieť, že v blízkosti takéhoto druhu zariadenia sa nesmie pohybovať resp. že v prípade nedostatočnej opatrnosti si môže privodiť ujmu na zdraví. Na druhej strane súd zohľadnil, že zamestnanec žalovaného sa nepresvedčil, či do zúženého priestoru môže bezpečne zísť. Vzhľadom k uvedenému súd za primeranú okolnostiam zásahu do práv žalobcu považoval sumu 1 000 Eur. Keďže žalobca žiadal priznať 20 000 Eur, nad rámec súdom priznanej sumy, súd žalobu zamietol.

38. Záverom súd dodáva, že nepovažoval za potrebné pre účely svojho rozhodnutia vykonať dokazovanie výsluchom svedkov C., D., D., J., E., či zástupcu zamestnávateľa žalobcu, keď jednak prví traja menovaní boli už vypočutí v rámci trestného konania a tiež z dôvodu, že v rámci úvahy o výške náhrady nemajetkovej ujmy zohľadnil obranu žalovaného v tom smere, že žalobca sčasti svojim ľahkovážnym spôsobom pristupoval k informácii, ktorá mu bola oznámená ohľadom toho, že v priestore v ktorom pracoval sa bude pracovať s nakladačom. Rovnako aj ďalšie žalovaným navrhnuté dôkazy buď nemajú súvis s predmetom konania (výplatné pásky) resp. rovnako boli zohľadnené pri úvahe súdu o výške nemajetkovej ujmy.

39. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok. Vo veci bol čiastočne úspešný. Súd vyhovel jeho žalobe o ochranu osobnosti, keď uložil žalovanému zaslať žalobcovi písomné ospravedlenie ako aj nahradiť mu nemajetkovú ujmu vo výške 1 000 Eur. Keďže žalobca žiadal priznať nemajetkovú ujmu vo výške 20 000 Eur, súd vo zvyšku žalobu zamietol, pričom vychádzal zo závažnosti spôsobenej ujmy a okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo, kde zásadne zohľadnil procesnú obranu žalovaného. Výška nemajetkovej ujmy závisela na voľnej úvahe súdu. Preto súd rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“

4. V zákonnej lehote podali proti rozsudku odvolanie obe sporové strany.

5. Žalobca napadol II., III. a IV. výrok rozsudku okresného súdu vytykajúc mu, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že vec nesprávne právne posúdil. Žiadal rozsudok v týchto častiach zmeniť, prisúdiť mu náhradu nemajetkovej ujmy v sume 20.000,- Eur a tiež priznať plnú náhradu trov konania, eventuálne rozsudok zrušiť a vrátiť vec prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Konkrétne namietal, že prvoinštančný súd pri určení výšky nemajetkovej ujmy vychádzal najmä z dôkazov vykonaných v trestnom konaní a v konečnom dôsledku prijal záver, že si zranenia spôsobené zamestnancom žalovaného privodil sčasti aj sám svojou nedostatočnou obozretnosťou. Ide však o záver nesprávny, pretože vyhodnotením znaleckého posudku znalca M.. V. nemožno dospieť k spoluzodpovednosti za úraz, naopak zodpovednosť v celom rozsahu nesie žalovaný. Jednalo sa o pracovný úraz, všetky nároky boli riešené Sociálnou poisťovňou a ani tá pri náhrade za stratu na zárobku a pri rozhodovaní o bolestnom nehodnotila správanie sa žalobcu ako spoluzavinenie pracovného úrazu. V dôsledku toho okresný súd nesprávne vyhodnotil aj výšku prisúdenej náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá je neprimerane nízka, kedy nedostatočne zohľadnil výpoveď žalobcu a výpovede vypočutých svedkov.

7. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu označil tvrdenia žalobcu ohľadne hodnotenia znaleckého posudku M.. V. za neopodstatnené. Žalobca nepredložil dôkaz, ktorý by ho oprávňoval k akejkoľvek náhrade nemajetkovej ujmy. Sociálna poisťovňa neskúma zavinenie a žalobcom navrhnutí svedkovia vypovedali neobjektívne. Podľa žalovaného žalobca v odvolaní nedostatočne konkretizoval, ohľadne aplikácie ktorej právnej normy sa okresný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia veci.

8. Odvolanie žalovaného zasa smerovalo proti I., II. a IV. výroku rozsudku označujúcu odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

9. Podľa neho sa prvoinštančný súd vôbec nevysporiadal s uznesením Okresného súdu Brezno č. k. 4T/73/2014-132 zo dňa 30. 07. 2014 (a v tej súvislosti s ust. § 193 CSP), nezaoberal sa vyhlásením obvineného o vine a o náhrade škody a preto ani neriešil otázku pasívnej vecnej legitímácie. Nedostatočne sa vysporiadal so skutočnosťou, že žalobca bol upozornený, aby opustil priestor, kde došlo k jeho zraneniu. Bolo v možnostiach a schopnostiach žalobcu, aby odvrátil škodu na svojom zdraví a teda v zmysle § 441 OZ mal znášať škodu sám. Okresný súd sa mal s tým riadne vypořadať pri predbežnom právnom posúdení veci, čo neurobil. V napadnutom rozhodnutí rovnako chýba dostatočné zdôvodnenie toho, prečo nepostupoval v súlade s rozhodnutím Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 426/2014, ktorý je aplikovateľný aj na prejednávajúcu vec. Prvoinštančný súd mu tiež neumožnil vyjadriť sa k žalobcom predloženým röntgenovým snímkam ani k jeho vyjadreniu zo dňa 24. 07. 2017, ktoré mu bolo doručené až na pojednávaní dňa 06. 09. 2017.

10. Ďalej žalovaný vytykal okresnému súdu, že nereflektoval na jeho tvrdenia o tom, že bolo viacero subjektov, ktorých konanie muselo byť súčasťou príčiny za poškodenie zdravia žalobcu a v tomto smere navrhol opätovné vypočutie svedkov, ktorí vypovedali v trestnom konaní a tiež ďalších svedkov, navrhol tiež vykonanie listinného dôkazu o tom, či žalobca bol poučený o BOZP a tiež žiadal zoznam osôb, ktoré mali vykonávať práce so žalobcom v čase úrazu. Prvoinštančný súd tieto dôkazy nevykonal, hoci mali význam vo vzťahu k pasívnej vecnej legitímácii a v otázke výlučnej zodpovednosti žalobcu.

11. Nesprávne skutkové zistenia spočívajú podľa žalovaného v tom, že ak ani znalec Ing. Žofaj v znaleckom posudku nevedel spoľahlivo určiť ako k nehode došlo, bolo potrebné vychádzať zo svedeckých výpovedí svedkov D. a D. z trestného konania.

12. Napokon okresný súd nesprávne aplikoval § 13 OZ, pretože žalobcom uplatnený nárok je krytý cez ust. § 444 OZ v spojení so zákonom č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, kedy vzhľadom na rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 426/2014 mala byť žaloba ohľadne nemajetkovej ujmy zamietnutá.

13. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného namietal, že žalovaným podané odvolanie nedostatočne identifikuje rozsudok voči ktorému smeruje a že vzhľadom na dátum prevzatia rozsudku je otáznym či žalovaný podal odvolanie včas. Okresný súd bol viazaný rozhodnutím Okresného súdu Brezno č. k. 4T/73/2014-132 zo dňa 30. 07. 2014 a z neho jednoznačne vyplýva, kto za poškodenie zdravia žalobcu zodpovedá. Ak by žalobca aj porušil svoju prevenčnú povinnosť, mohlo by ísť iba o spoluzavinenie, nie o zavinenie výlučné. S röntgenovými snímkami sa žalovaný oboznámil na pojednávaní dňa 06. 09. 2017 ešte pred rozhodnutím veci, mal možnosť sa k nim vyjadriť. Na tomto pojednávaní bolo žalovanému doručené aj namietané písomné vyjadrenie. Pokiaľ okresný súd nevykonal žalovaným označené dôkazy, tieto nemohli prispieť k objasneniu skutkového stavu a súd svoj postup riadne zdôvodnil. Vysvetlenie záverov znaleckého dokazovania prezentované žalovaným

je tendenčné, znalec neurčil príčinu úrazu jednoznačne, ale sa priklonil k tvrdeniam žalobcu, nie obvineného a svedkov. Súd pritom určil spoluzodpovednosť za úraz priznaním nemajetkovej ujmy iba v sume 1.000,- Eur a nedopustil sa nesprávneho právneho posúdenia veci v ust. § 11 a nasl. OZ, keď vysvetlil rozdiel medzi bolestným, sťažením spoločenského uplatnenia a ochranou osobnosti.

14. Ďalšie relevantné vyjadrenia stranami v rámci odvolacieho konania podané neboli (takým totiž nebolo posledné vyjadrenie žalovaného, v ktorom iba odkázal na svoje predošlé stanoviská).

15. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v I. a III. výroku potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP a vo výroku II. zmenil podľa § 388 CSP, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 CSP), ani zrušenie (§ 389 CSP). V nadväznosti na to rozhodol v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP aj o náhrade trov konania na súde prvej inštancie a v odvolacom konaní.

16. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, vykonal všetky dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel k správnym skutkovým zisteniam a aj k správne právnemu posúdeniu veci pokiaľ ide o žalovanému uloženú povinnosť zaslať žalobcovi ospravedlňujúci list. Okresný súd opodstatnene ďalšie dôkazy nevykonával a svoj postup riadne zdôvodnil. Nesprávne právne posúdenie veci odvolací súd videl ale v tom, že okresný súd žalobcom uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy zahrnul pod ust. § 11 a nasl. OZ.

17. Odvolací súd konštatuje, že v prejednávanej veci si žalobca s odkazom na ust. § 11 a nasl. OZ uplatnil nároky založené skutkovo na tom, že zamestnanec žalovaného pri plnení svojich pracovných úloh mu dňa 07. 10. 2013 spôsobil úraz (poškodenie zdravia) a tým zasiahol do jeho osobnostných práv - konkrétne do čiastkového práva žalobcu na zdravie a na súkromný a rodinný život.

18. Ochrana týchto práv garantuje fyzickej osobe ust. § 11 OZ, podľa ktorého fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Právne prostriedky, prostredníctvom ktorých možno ochranu osobnostných práv realizovať upravuje ust. § 13 ods. 1 a 2 OZ, ktoré určujú, že fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

19. Citované ustanovenia právna teória aj súdna prax vykladajú stabilne tak, že predpokladmi vzniku občianskoprávnej zodpovednosti za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti podľa § 11 OZ a teda aj predpokladmi použitia občianskoprávných sankcií podľa § 13 OZ sú neoprávnený zásah do niektorého z čiastkových práv spojených s osobnosťou fyzickej osoby, spôsobilosť zásahu ohroziť alebo narušiť právo na ochranu osobnosti dotknutej fyzickej osoby a príčinná súvislosť medzi nimi. Občianskoprávna zodpovednosť za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti je založená na objektívnom princípe, čo znamená, že sa popri neoprávnenom zásahu nevyžaduje aj zavinenie pôvodcu neoprávneného zásahu, pôvodca zásahu je zodpovedný bez ohľadu na to, či ho zavinil alebo nie. Za neoprávnený zásah právna teória aj súdna prax považujú taký zásah, ktorý je v rozpore s objektívnym, platným právom.

20. V prejednávanej veci mal aj odvolací súd v zhode s prvoinštančným súdom preukázané, že k poškodeniu zdravia žalobcu dňa 07. 10. 2013 došlo tým spôsobom, že zamestnanec žalovaného D. C. pri manipulácii s čelným nakladačom D. narazil do žalobcu pravým zadným kolesom, v dôsledku čoho žalobca utrpel závažné poranenia. Ako správne uviedol okresný súd, toto bolo preukázané právoplatným uznesením Okresného súdu Brezno č. k. 4T/73/2014-132 zo dňa 30. 07. 2014, ktorým bolo podmienene zastavené trestné stíhanie menovaného. Aj keď podľa ust. § 193 CSP je súd výslovne viazaný iba rozhodnutím príslušného orgánu o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal, judikatúra (R 27/1977) dovodila, že súd musí vychádzať aj z iných rozhodnutí vydaných v trestnom konaní a musí dbať na to, aby sa s nimi nedostal do rozporu. Okresný súd preto správne vychádzal z právoplatného uznesenia o podmienene zastavení trestného stíhania a správne na jeho podklade ustálil, že došlo

k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu a že za tento zásah zodpovedá žalovaný. Nebolo preukázané, že by si žalobca úraz spôsobil sám (bez prispenia inej osoby), čo by potom vylučovalo protiprávnosť zásahu. Naopak, pokiaľ aj znalec M. V. v znaleckom posudku č. 18/2014 uvádzal dve možné verzie vzniku úrazu žalobcu (a za najpravdepodobnejšiu označil tú, že žalobca pracoval niekoľko minút na danom mieste a potom sa k nemu priblížil bočno-predným pohybom nakladač, ktorý ho zachytil vytočeným kolesom), tak pri oboch verziách vodič nakladača vedel, že v danom mieste sa pohyboval a pohybuje žalobca. Nakoľko sa v prípade občianskoprávnej zodpovednosti za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti jedná o zodpovednosť objektívnu, nebolo potrebné skúmať mieru zavinenia pracovníka žalovaného. Rovnako tak nemalo význam z hľadiska ustálenia protiprávnosti zásahu riešiť otázku žalovaným namietaného (spolu)zavinenia žalobcu. Správanie dotknutej osoby je totiž právne významné až pri eventuálnom určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/77/2009).

21. Neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu teda preukázaný bol. Následne tak bolo potrebné posúdiť, či zaň zodpovedá žalovaný. Zodpovednosť žalovaného ako právnickej osoby za konanie svojho zamestnanca a tým za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu okresný súd vyriešil správne a svoje závery podrobne zdôvodnil v 29. odseku napadnutého rozsudku, na ktorý odsek týmto odvolací súd ako na plne správny odkazuje bez potreby jeho opakovania. Len na zdôraznenie správnosti záveru okresného súdu o zodpovednosti žalovaného za neoprávnený zásah poukazuje odvolací súd na (žalobcom správne v žalobe označené) rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/228/2012, v ktorom sa uvádza, že ak bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou na realizáciu činnosti tejto právnickej osoby, analogicky sa podľa § 853 OZ v spojení s § 420 ods. 2 OZ považuje takýto zásah za zásah spôsobený právnickou osobou.

22. Odvolací súd považuje za správne tiež závery okresného súdu, že v dôsledku neoprávneného zásahu do osobnostnej sféry žalobcu vzniklo tomuto právo na morálnu satisfakciu podľa § 13 ods. 1 OZ. Žalovaný ako subjekt zodpovedný za neoprávnený zásah totiž doteraz nijak neprejavil poľutovanie nad poškodením zdravia žalobcu, hoci elementárna slušnosť v medziľudských vzťahoch si žiada vysloviť ospravedlnenie, či prejavíť ľútosť i v prípade omnoho menej závažných prípadoch než takých, ktoré sa týkajú zdravia (či dokonca života) fyzickej osoby. Podľa odvolacieho súdu je v súlade s dobrými mravmi vysloviť ospravedlnenie i za oveľa menej závažné konanie a ak teda je slušné povedať „prepáčte“ v prípadoch, keď sa to spoločensky patrí, bolo úplne opodstatnené, že okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaslať žalobcovi ospravedlňujúci list. Aj odvolací súd považuje takéto morálne zadostučinenie za adekvátne vzhľadom na absenciu gesta slušnosti zo strany žalovaného. Preto odvolací súd ako vecne správny potvrdil výrok I. napadnutého rozsudku.

23. Pokiaľ ide o žalobcom uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 20.000,- Eur, odvolací súd sa nestotožňuje s prvoinštančným súdom, že tento nárok žalobcu je krytý ust. § 11 a nasl. OZ, nakoľko zákon č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej len „zákon č. 437/2004 Z. z.“) nepokrýva ujmu premietajúcu sa do psychickej sféry fyzickej osoby a do jej postavenia v spoločnosti, resp. že uvedený zákon pokrýva v podstate len ujmy na fyzickom zdraví. Okresný súd pri svojom názore vychádzal z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/65/2013 zo dňa 28. 05. 2014 (publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. 1/2015), podľa ktorého ten istý skutkový dej môže v niektorom prípade zakladať zároveň tak nárok na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, ako aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej fyzickej osobe na jej osobnostných právach, pričom zo žiadneho ustanovenia zákona č. 437/2004 Z. z. nemožno vyvodíť, že by sa v rámci odškodňovania bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia mal zohľadniť aj zásah do dôstojnosti, súkromia alebo rodinného života poškodeného.

24. Ako správne poukázal okresný súd, tejto problematiky sa týka aj neskoršie rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 426/2014-31 zo dňa 13. 08. 2014. V tomto rozhodnutí ústavný súd za ústavne konformný označil názor, podľa ktorého nároky vzniknuté zásahmi do zdravia, telesnej integrity, rodinného a súkromného života fyzickej osoby sú pokryté ust. § 444 OZ a zákonom č. 437/2004 Z. z. a s odkazom na ust. § 2 ods. 2, § 4 ods. 1 a § 5 ods. 5 cit. zákona dodal, že poškodenie zdravia, hospitalizácia a liečenie majúce vplyv na realizáciu životných úkonov, resp. iné dôsledky poškodenia zdravia sa prejavujú a vznikajú vo viacerých sférach súkromného a rodinného života, tieto ujmy sú ale kryté inštitútom sťaženia spoločenského uplatnenia a odškodňované jednorazovo na základe bodového

hodnotenia v závislosti od rozsahu obmedzení pri uplatnení v živote a spoločnosti. Tieto ustanovenia upravujú náhradu za dôsledky poškodenia zdravia v pracovnom, kultúrnom, súkromnom, manželskom ale aj v politickom, či športovom živote - pokrývajú teda náhradu všestranných obmedzení poškodeného v rôznych sférach jeho života, pri plnení jeho rôznych spoločenských úloh, ktoré sa prejavili ako dôsledok poškodenia zdravia.

25. Odvolací súd rešpektuje precedenčnú záväznosť rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, ale nemožno nebrať do úvahy aj neskoršie rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorý na danú problematiku vyslovil iný názor.

26. Na podklade uvedeného odvolací súd v prejednávanej veci zaujal ten záver, že ak ust. § 444 OZ predstavuje rámcovú úpravu peňažného odškodnenia za zásahy do telesnej integrity fyzickej osoby (t. j. za nemateriálnu ujmu) a v nadväznosti na to ust. § 2 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z. z. definuje sťaženie spoločenského uplatnenia ako stav v súvislosti s poškodením zdravia, ktoré má preukázateľne nepriaznivé následky pre životné úkony poškodeného, na uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo na plnenie jeho spoločenských úloh, tak do tohto rámca spadajú aj následky, ktoré sa týkajú dôstojnosti, súkromia, či rodinného života poškodenej osoby. Ide tu teda o stránku osobnosti fyzickej osoby, ktorá je síce chránená ust. § 11 a nasl. OZ, avšak v prípade neoprávneného zásahu do čiastkového osobnostného práva na ochranu zdravia fyzickej osoby (a jej dôstojnosti, súkromného a rodinného života) je takýto zásah peňažne kompenzovateľný nie cez ust. § 13 ods. 2 a 3 OZ ale cez osobitné ust. § 444 OZ a zákon č. 437/2004 Z. z. Práve ust. § 2 ods. 2, § 4 ods. 1, § 5 ods. 5 a § 10 ods. 4 cit. zákona totiž predstavujú priestor na zohľadnenie všetkých špecifických aspektov osobnosti dotknutej fyzickej osoby, a to vrátane jej psychickej sféry (v prípade najzávažnejších psychických stavov napríklad cez položku č. 255 časti II. prílohy č. 1 k cit. zákonu). To znamená, že peňažná náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia pokrýva v závislosti od príslušného bodového hodnotenia aj odškodnenie prípadných zásahov do práva na súkromie a rodinný život.

27. Vzhľadom na uvedené odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok vo výroku II. o priznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi a v tejto časti žalobu ako nedôvodnú zamietol a zároveň rozsudok potvrdil vo výroku III. o zamietnutí žaloby vo zvyšku ako vecne správny. Okresný súd zdravotné následky, komplikácie a obmedzenia týkajúce sa viacerých aspektov poúrazového života žalobcu popísal v 35. odseku rozsudku. Tieto podľa odvolacieho súdu ale presne vystihujú to, čo má na mysli odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia a za čo sa vlastne táto kompenzácia poskytuje - nezahŕňa iba samotné poškodenie zdravia, ale aj s tým spojené sprievodné javy týkajúce sa všetkých sfér života fyzickej osoby.

28. Žalovaný preto opodstatnene namietal nesprávne právne posúdenie veci zo strany okresného súdu. K jeho ostatným odvolacím námietkam je potrebné uviesť, že k porušeniu jeho procesných práv nedošlo. Okresný súd postupoval v súlade s ust. § 181 ods. 2 CSP, čo je zrejmé zo zápisnice o pojednávaní okresného súdu zo dňa 26. 04. 2017, kedy okresný súd v danej fáze nemal povinnosť vyporiadať sa dopodrobna so všetkými okolnosťami prípadu a tiež nebol povinný presne zachytiť predbežné právne posúdenie v zápisnici. Ide totiž o inštitút slúžiaci ako prevencia tzv. prekvapivých rozhodnutí a o také v tomto prípade rozhodne nešlo. Pokiaľ ide o nedoručenie vyjadrenia, resp. nedoručenie snímok, tak oboje boli žalovanému (jeho právnomu zástupcovi) predložené zo strany okresného súdu na pojednávaní dňa 06. 09. 2017, bol mu poskytnutý priestor na ich preštudovanie a mal možnosť sa k nim na pojednávaní vyjadriť. Z materiálneho hľadiska teda k žiadnemu ukráteniu práv žalovaného nedošlo. Okresný súd svoje rozhodnutie zdôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP vysporiadajúc sa primerane so všetkými pre vec podstatnými skutočnosťami a v súlade s tým aj zdôvodnil nevykonanie ďalších dôkazov. Odvolanie žalobcu malo všetky zákonom určené náležitosti (§ 363 CSP) a preto nebol možný iný procesný postup len jeho vecné prejednanie.

29. Vo vzťahu k výhradám žalobcu odvolací súd dodáva, že žalovaný podal svoje odvolanie nepochybne včas, keďže podľa doručenky rozsudok okresného súdu prevzal dňa 27. 10. 2017 a odvolanie podal dňa 08. 11. 2017. Z odvolania je obsahovo nepochybné, proti ktorému rozsudku smeruje, pretože obsahuje spisovú značku i dátum vyhlásenia napadnutého rozsudku.

30. Z týchto dôvodov rozhodol odvolací súd spôsobom uvedeným vo výroku rozsudku.

31. Keďže odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu, musel podľa ust. § 396 ods. 1 a 2 CSP rozhodnúť o trovách celého konania (prvoinštančného aj odvolacieho konania). Odvolací súd vychádzal z ust. § 255 ods. 1 a 2 CSP. V prejednávanej veci bol čiastočne úspešný žalobca pokiaľ ide o uloženie povinnosti zaslania ospravedlňujúceho listu a zasa žalovaný bol úspešný ohľadne žalovanej nemajetkovej ujmy, kde bola žaloba žalobcu zamietnutá. Nakoľko nie je možné vyčíslieť pomer úspech a neúspechu sporových strán v dôsledku čoho odvolací súd nemohol náhradu trov konania pomerne rozdeliť a nepochybne obe strany mali len úspech čiastočný, odvolací súd v zmysle § 255 ods. 2 CSP vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov prvoinštančného ani odvolacieho konania.

32. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).